

ΕΤΟΣ 55ον

22 Ἀπριλίου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 16 (2812)

ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΙΑΚΟΝΗΜΑΤΑ

Ἡ ἀποστολική περικοπή εἶναι ἀπό τή ζωή τῶν πρώτων χριστιανῶν καί μάλιστα ἀπό τήν πρώτη Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων. Συγκεκριμένα ἐξαιτίας τῆς αὐξήσεως τῶν χριστιανῶν ἀλλὰ καί τῆς δημιουργίας ὀρισμένων παραπόνων γιά τή διανομή τῶν βοηθημάτων, χρειάστηκε νά διορισθοῦν κάποιοι συνάνθρωποι τους, ὥστε τό ἔργο νά ἐπιτελεῖται κατά τόν ὀρθότερο τρόπο. Γι' αὐτό καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι συγκέντρωσαν ὄλους τοὺς χριστιανούς, «ἅπαν τό πλῆθος τῶν μαθητῶν» καί τοὺς εἶπαν: «Οὐκ ἄρεστόν ἐστι», δέν εἶναι ὠραῖο οὔτε σωστό ν' ἀναλάβουμε ἐμεῖς καί τό ἔργο αὐτό τῆς διακονίας τῶν τραπεζῶν, γιατί ἔτσι μέ τή νέα αὐτή ἐπιβάρυνση θ' ἀναγκασθοῦμε νά ἐγκαταλείψουμε τό θεῖο κήρυγμα, «τόν λόγον τοῦ Θεοῦ», τό ἔργο τό πολύ βασικό καί πρωταρχικό. Ἡ λύση θά εἶναι, εἶπαν οἱ Ἀπόστολοι, ἡ ἐξῆς: «Ἐπισκέψασθε, ἀδελφοί, ἄνδρες ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτά, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καί σοφίας». Δηλαδή ἐρευνήσετε μεταξύ σας καί κάμετε μιά σωστή ἐπιλογή ἑπτά ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι κατά τήν κοινή μαρτυρία καί ὁμολογία νά εἶναι βαθιά πνευματικοί ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, πολύ συνετοί καί σώφρονες. Ἔτσι καί ἔγινε. Οἱ Ἀπόστολοι τοὺς ἑπτά αὐτοὺς διακόνους πού ἐπελέγησαν τοὺς εὐλόγησαν καί τοὺς μετέδωσαν τή Χάρι τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Τοὺς ἀνέθεσαν ἔπειτα τή διακονία τῶν τραπεζῶν τῆς πρώτης αὐτῆς χριστιανικῆς κοινότητας, τήν ὑπηρεσία τῆς διανομῆς τῶν συσσιτίων καί τήν ἐν γένει φιλανθρωπία. Τό βιβλίον τῶν «Πράξεων», μάλιστα, διασώζει καί τά ὀνόματά τους. Ἦταν οἱ: Στέφανος, Φίλιππος, Πρόχορος, Νικάνωρ, Τίμων, Παρμενᾶς καί Νικόλαος.

Ἀνάληψη καθηκόντων

Μετά τήν ἐπίθεση τῶν χειρῶν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τήν προσευχή εὐθύς ἀμέσως οἱ πρῶτοι αὐτοί διάκονοι ἀνέλαβαν τά καθήκοντά τους. Δέν δειλίασαν,

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. 5' 1-7)

Ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπον· Οὐκ ἄρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτὰ, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης· ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν. Καὶ ἤρρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλῆθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνορα καὶ Τιμόνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἠῤῥξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα, πολλοὶ τε ὄχλος τῶν ἱερέων ὑπήκουον τῇ πίστει.

οὔτε ἀρνήθηκαν τὴν ὑπηρεσία. Μὲ πολὺ ζῆλο πρόσεχαν τὴν τάξιν τὴν ἐκκλησιαστικὴν σύναξιν, κανόνιζαν καὶ διευθετοῦσαν ὅλα τὰ ζητήματα μὲ δικαιοσύνη καὶ τιμιότητα, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν εὐλόγως ἀφορμὲς παραπόνων καὶ γογγυσμῶν, διακονοῦσαν τοὺς ἀδελφούς τους χριστιανούς μὲ σύνεση, διακριτικότητα καὶ φόβο Θεοῦ. Τὰ κύρια προσόντα τους ἦταν ἡ πίστις στὸν Ἀναστάνα Κύριο καὶ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία τοὺς ἐνέπνεε στό ἔργο πού τοὺς εἶχε ἀνατεθεῖ ἀπὸ τῆ συνόλη Ἐκκλησία. Ἦταν πλεόν οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ λαοῦ καὶ οἱ χαριτωμένοι τῶν Ἀποστόλων. Ἀναδείχθηκαν ἄξιοι τῆς ἱεραῆς τους ὑπηρεσίας. Ἔτσι οἱ καρποὶ δὲν ἄργησαν νὰ ἐλθουν. Τὰ παράπονα ἐλλείψαν, ἡ ἐνότης ἐπανῆλθε, ἡ ἀδελφότης ἐπικράτησε, ἡ διακονία τῆς φιλάνθρωπίας ἐγίνε μὲ κάθε ἀκρίβεια καὶ εὐσυνειδησία, μὲ τίμια διαχείριση τῶν ἀγαθῶν. «Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἠῤῥξανε καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα». Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι πλεόν ἐπιδόθηκαν καὶ πάλη ἀποκλειστικά στό διδακτικὸ τους ἔργο.

Στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας

Ἐάν λοιπὸν οἱ ἑπτὰ διάκονοι τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ἔπρεπε νὰ ἦταν ἄνθρωποι «πλήρεις Πνεύματος ἁγίου καὶ σοφίας» καὶ ἦταν ὄντως ἔτσι, ἄνδρες μὲ πνευματικὰ βιώματα, πόσο πνευματικοὶ ἄνθρωποι θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦν κάποιο διακόνημα στὸν κῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ ἔργα τῆς ἐνορίας καὶ γενικότερα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅλως ἀπαραίτητο νὰ τὰ ἐπιτελοῦν

Μετάφραση τῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς

Κατά τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ὅταν οἱ μαθηταὶ ἐπληθύνοντο, ἄρχισαν παράπονα τῶν Ἑλληνιστῶν κατὰ τῶν Ἑβραίων, διότι παρημελοῦντο αἱ χῆραι τῶν κατὰ τὴν καθημερινὴν διανομὴν. Τότε οἱ δώδεκα προσκάλεσαν ὄλον τὸ σῶμα τῶν μαθητῶν καὶ εἶπαν, «Δέν εἶναι σωστό νά ἀφήσωμεν ἑμεῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νά ὑπηρετοῦμε σέ τραπέζια. Ἀναζητήσατε λοιπόν, ἀδελφοί, ἐπτά ἄνδρας μεταξύ σας πού νά χαίρουν καλῆς φήμης, πλήρεις ἀπό Ἅγιον Πνεῦμα καὶ σοφίαν, τοὺς ὁποίους θά τοποθετήσωμεν εἰς τὸ ἔργον αὐτό, ἑμεῖς δέ θά ἀφοσιωθοῦμε εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λόγου». Αὐτὰ πού εἶπαν, ἄρρισαν σ' ὄλους καὶ ἐδιάλεξαν τὸν Στέφανον, ἄνδρα γεμάτων πίστιν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, καὶ τὸν Φίλιππον, τὸν Πρόχορον, τὸν Νικάνορα, τὸν Τίμωνα, τὸν Παρμενᾶν καὶ τὸν Νικόλαον, ὁ ὁποῖος ἦτο προσήλυτος ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν. Αὐτοὺς ἔφεραν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων οἱ ὁποῖοι προσευχήθηκαν καὶ ἔθεσαν ἐπάνω τους τὰ χέρια. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διεδίδετο, ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ πῦξανε πάρα πολὺ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ὑπήκουαν εἰς τὴν πίστιν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἄρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἄνθρωποι μέ βαθιὰ πίστη, ταπείνωση, διάθεση διακονίας καὶ προσφορᾶς, ἄνθρωποι πού δέν θά σκανδαλίζουν μέ τὴ συμπεριφορά τους, πιστοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες μέ εὐλάβεια καὶ φόβο Θεοῦ. Γιά μιά ὑπηρεσία στόν ἐκκλησιαστικό χώρο δέν ἀρκοῦν μόνο οἱ φυσικὲς ικανότητες καὶ τὰ ἐξωτερικὰ τυπικὰ προσόντα. Τό μεγαλύτερο καὶ τό ἀγιότερο προσόν εἶναι ἡ συνειδητὴ ἀγιοπνευματικὴ ζωὴ. Καὶ βέβαια στήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἐκτός ἀπὸ τοὺς τρεῖς βαθμούς τῆς ἱερωσύνης, πού ἀποτελοῦν καὶ τὸν ἀποκαλούμενο κατὰ τὸ Κανονικὸ Δίκαιο ἄνωτερο κλῆρο, ἔχουμε καὶ τὴν τάξη τοῦ κατώτερου κλήρου. Σ' αὐτὴ τὴν τάξη ἀνήκουν ὁ ὑποδιάκονος, ὁ ἀναγνώστης, ὁ ψάλτης, ὁ νεωκόρος κ.ἄ. Ἄλλὰ συνεργοὶ στό ἐνοριακό, κατηχητικό, φιλανθρωπικό καὶ ἱεραποστολικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ πολλοὶ ἄλλοι λαϊκοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Εἶναι δέ ἐξόχως ἐπαινετὴ κάθε θεάρεστη διάθεση τῆς προσφορᾶς τους. Ἡ Ἐκκλησία ὄλους τοὺς ἀγκαλιάζει, τοὺς δέχεται καὶ τοὺς θεωρεῖ πολύτιμους συνεργοὺς της πρὸς δόξαν Θεοῦ. Ἡ πρόθυμη ἀνταπόκριση στό θεϊκὸ αὐτὸ κάλεσμα φέρει πολλὴ τὴν εὐλογία καὶ τὴν χάρη, ἀρκεῖ ἡ ἐπιτέλεση τοῦ καθήκοντος νά ἐπιτελεῖται μέ τὸ ἴδιο ἱερό φρόνημα πού εἶχαν καὶ οἱ ἐπτά διάκονοι τῆς σημερινῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας.

Ἄρχιμ. Χ.Π.

22 Ἀπριλίου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
Τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἔτι δέ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας καί τοῦ νυκτερινοῦ μα-
θητοῦ Νικοδήμου, Θεοδώρου ὀσίου τοῦ Συκεώτου († 613).
Ἦχος: β' – Ἐωθινόν: Δ' – Ἀπόστολος: Πράξ. ζ' 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μαρκ. ιε' 43- ις' 8.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 29 Ἀπριλίου, Δ' ἀπό τοῦ Πάσχα.
Ἀπόστολος: Πράξ. θ' 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε' 1-15.

Συν-χωρῶ καί συν-χωροῦμαι

Ἡ συγχώρνηση δέν εἶναι ἕνας ἐπιφανειακός κανόνας καλῆς συμπερι-
φορᾶς τῶν χριστιανῶν. Εἶναι κάτι πολύ βαθύ καί ἀναγκαῖο γιά τή ζωή τῆς Ἐκ-
κλησίας. «Σύν-χωρῶ» καί «σύν-χωροῦμαι» σημαίνει χωράω στόν ἴδιο τόπο,
στόν ἴδιο ναό μέ τά ἀδέλφια μου. Δέν μᾶς χωρίζει τίποτα, καμιά διαφορά, κα-
μιά φιλονικία. Δέν κρατῶ κακία στήν καρδιά μου κι ἔτσι χωρῶ στήν καρδιά
τοῦ ἀδελφοῦ μου κι αὐτός στή δική μου. Στήν Ἐκκλησία δέν «θρσσκεύω» μό-
νος μου ὡς ἄ-τομο, ὡς ἄνθρωπος πού δέν τέμνεται, δέν μοιράζει τόν ἑαυτό
του στούς ἄλλους, ἀλλά κοινωνῶ μαζί μέ τοὺς ἀδελφούς μου, πού τοὺς ἔχω
δίπλα μου καί μέσα μου. Καί ξεκινῶ νά συν-χωρῶ μέ τοὺς ἀδελφούς μου,
ὅταν ἀρχίζω ἀπό αὐτά πού φαίνονται μικρά καί ἀσήμαντα: παραβλέπω τά λά-
θη τους, ξεχνῶ τά ἐλαττώματά τους, ὑπομένω τίς ἀδυναμίες τους, ἀναγνωρίζ-
ω τά χαρίσματά τους καί προσεύχομαι γι αὐτούς. Ἐκ-κλησία σημαίνει κλήση
σέ μία σύναξη - τή σύναξη τῶν συν-χωρούντων ἀδελφῶν...

**Ἀκοῦστε στόν Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
δος «Ψηλαφώντας τήν Ὁρθόδοξη πνευματικότητα»,
μέ τόν Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ Καλογερόπουλο
Κάθε Σάββατο στίς 21.30**

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ
Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κά-
θε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό
Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμόνυμο Δήμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ
ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖσι 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίσεις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκουμενικοῦ τοῦ Ἀποστολικῆς
Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm